

Het
renpaard
dat niet
wilde
racen

CLARE BALDING

met illustraties van TONY ROSS

kluitman

NUR 283/GGP021701

© MMXVII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVI Tekst: Clare Balding

© MMXVI Illustraties: Tony Ross

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd., London

The author and illustrator have asserted their moral rights.

Oorspronkelijke titel: *The Racehorse Who Wouldn't Gallop*

Nederlandse vertaling: Hanneke Majoor

Opmaak binnenwerk: Erica Holema

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Voor Jonno, Toby en Flora

De familie die op Hoeve Hommeles woont

Charlie

Mevrouw Bass

Meneer Bass

Harry

Larry

Joe

Hoofdstuk 1

Charlie Bass werd vroeg wakker, deels omdat er geen gordijnen voor haar ramen hingen en deels omdat Boris de borderterriër haar gezicht aflikte.

Boris mocht eigenlijk niet op Charlies bed slapen. Hij lag elke avond netjes opgekruld op een oude deken in de hoek van haar kamer, niet ver bij de steelpan vandaan die de druppels opving die door het dak kwamen als het regende. Maar als Charlies moeder haar dochter een nachtkus had gegeven en de deur achter zich had dichtgedaan, glipte Boris van de deken, sprong stilletjes op het bed en krulde zich op, lekker tegen Charlie aan. En daar bleef hij tot het

tijd was om Charlie haar ochtendwasbeurt te geven.

‘Boris, ga van me af!’ zei Charlie met een speels duwtje tegen zijn kop.

Boris kwispelde alleen, alsof ze had gezegd: ‘O Boris, je bent écht geweldig!’

Rechttop in bed staarde Charlie uit het raam en ze probeerde zich heel precies te herinneren wat ze gedroomd had. Ze had weer op een paard gereden, zo snel dat haar ogen ervan traanden. In de wolken had ze de vormen van paarden gezien, een hele kudde wilde grijze pony’s uit de Camargue, galopperend op een strand in Frankrijk.

De muren van Charlies slaapkamer waren behangen met paardenposters: het dressuurpaard Valegro, dat een gouden medaille had gewonnen op de Olympische Spelen, dansend op de plaats, het springpaard Hello Sanctos, dat over een onmogelijk hoge muur sprong, en een groot grijs eventingpaard dat gestrekt over een hindernis op Badminton zweefde. Boven haar gammele ladekast (met een paar grepen te weinig en eentje erop geplakt met kauwgum) hing de foto van een palomino-pony uit een kalender die ze twee jaar eerder als kerstcadeautje had gekregen. Charlie wist niet hoe hij heette of waar hij vandaan kwam, maar ze keek er elke dag naar en stelde zich voor hoe het zou zijn om zo’n pony te hebben. Haar eigen pony. Een pony die haar maatje kon

worden, waar ze een band mee op kon bouwen. Een pony die alleen zij begreep en die haar na verloop van tijd ook zou begrijpen.

Charlie wist dat ze een topruiter kon worden als ze de kans kreeg, maar tot nu toe had ze alleen nog op een koe gereden. En al zei haar vader dat er geen verschil was, zij wist heel goed dat dat niet klopte. Charlie kon zich geen leven voorstellen zonder koeien en kippen en varkens en grote modderige weilanden. De familie Bass woonde op een boerderij aan het eind van een lang, hobbelig pad, ver van de bewoonde wereld. Het dichtstbijzijnde dorp lag 8 kilometer verderop en de dichtstbijzijnde stad 32 kilometer. Het was 's nachts zo donker dat de sterren helder straalden.

Boris likte haar weer en Charlie krabbelde hem op zijn kop en snoof. Hij had duidelijk weer in de mesthoop liggen rollen. 'Kom op, Boris, jij kleine stinkerd, we gaan eruit,' zei ze. 'We moeten eieren zoeken en de varkens voeren.'

Charlies doopnaam was Charlotte Elizabeth Bass, maar haar vader vond dat wel erg plechtig klinken en noemde haar vanaf de eerste dag Charlie. Samen met haar oudere broers Harry en Larry werkte Charlie voor en na schooltijd op de boerderij.

Charlies moeder was redacteur bij een grote uitgeverij. Ze las de eerste versie van informatieve boeken en keek of er geen fouten zaten in de spelling, de grammatica of de feiten. Ze las minstens een boek per week, soms wel twee, en ze was een bron van informatie over allerlei onderwerpen, van bijen houden tot boeddhisme, van bomen tot bongo's, van klassieke mythologie tot moderne kunst.

Ze was verliefd geworden op Charlies vader, Bill Bass, tijdens een grote veeshow, waar hij met een van zijn koeien aan meedeed. De koe won de hoofdprijs niet (ze werd zelfs laatste), maar toen Charlies moeder later haar medeleven ging betuigen, werd ze door Bills charme omvergeblazen.

'Ik beseftte dat je vader eigenlijk de eerste prijs had moeten winnen. Hij was verrukkelijk,' had haar moeder een keer tegen Charlie gezegd.

Charlies vader werkte elk uur dat de zon op was – en soms ook uren als hij onder was. Hij molk de koeien om vijf uur 's ochtends en vijf uur 's middags, elke dag van het jaar. Ze moesten in een bepaalde volgorde gemolken worden omdat koeien erg van routine houden en allemaal hun eigen persoonlijkheid en eigenaardigheden hebben. Bill praatte graag tegen ze als hij ze aan de melkmachine vastmaakte en hij noemde ze altijd bij hun naam. Hij had eenvoudige namen bedacht die je makkelijk kon

onthouden, terwijl zijn vrouw er een paar naar de hoofdpersonen uit boeken had genoemd. Charlie en haar broers hadden er nog een paar beroemdheden bij gedaan, dus hun kudde was een echte mengelmoes.

Prinses Amalia werd elke ochtend als eerste gemolken, gevolgd door Scheetkussen, Roomsoes en Hermelien Griffel. Madonna was meestal een van de laatste en wachtte geduldig op haar beurt, en Sara Burgerhart en Eline Vere produceerden altijd reusachtige hoeveelheden melk.

Harry en Larry moesten eigenlijk helpen met melken, maar omdat ze er niet zo goed in waren had mevrouw Bass haar man overgehaald om een jongeman genaamd Joe in dienst te nemen. Hij was naar deze omgeving verhuisd nadat zijn vader, een jockey, door een nare val was overleden. De familie Bass had hem met open armen ontvangen. Ze kwamen er al snel achter dat Joe een heel harde werker was en binnen de kortste keren werd hij een deel van het gezin.

Charlie zag door het keukenraam dat hij de melkschuur uit kwam om een luchtje te scheppen en ze bracht hem snel een kopje thee.

‘O dat is precies wat ik nodig heb. Dank je wel, Charlie,’ zei Joe. Hij leek blij om haar te zien.

Charlie sloeg haar armen om zijn middel en omhelsde hem.

‘Joe... ik weet dat het vandaag de dag van je vaders ongeluk is. Ik moest van mam komen zeggen dat ze je lievelingsontbijt heeft gemaakt en dat jullie meteen binnen moeten komen als jullie klaar zijn met melken.’

Joe keek op Charlie neer en knipperde met zijn ogen. Ze wist altijd wát ze moest zeggen en precies hóé ze het moest zeggen.

‘Dank je wel Charlie, en bedank je moeder ook van mij. We zijn er over tien minuten. We moeten alleen Matilda en Taylor Swift nog doen.’

‘Wat was het beste paard dat je ooit hebt gezien?’ vroeg Charlie terwijl de hele familie een uitgebreid Engels ontbijt naar binnen werkte. Haar moeder kon niet geweldig koken, maar ze maakte haar gebrek aan vaardigheden goed met haar enthousiasme.

‘Dat was toen mijn vader op Newmarket werkte,’ antwoordde Joe terwijl hij zorgvuldig de verbrande stukjes van zijn worst af sneed. ‘Het paard heette Bliksemflits en ze hadden twee paarden nodig om met hem mee te galopperen. Het ene voor het eerste stuk en het tweede om het halverwege over te nemen en hem de laatste vier furlongs, zo’n achthonderd meter in totaal, te begeleiden, want geen enkel paard kon hem de hele race bijhouden.’

Charlie vond het heerlijk om met Joe over paarden te

praten. Hij had niet meer gereden sinds zijn vader was overleden, maar hij had vlak bij de grote stal in Newmarket gewoond waar zijn vader assistent-trainer was geweest.

Charlie had net zo lang gebedeld tot Joe Charlie had leren rijden op een heel vergevingsgezinde melkkoe die Clarabella heette. Het is niet makkelijk om op een koe te rijden, vooral niet zonder zadel en hoofdstel, maar Charlie had een natuurlijk evenwicht en sterke benen, dus kon ze het uren volhouden. Joe was onder de indruk.

‘Oké, genoeg over paarden,’ zei Charlies moeder. ‘Tijd om naar school te gaan.’

‘Mahaaam,’ kreunde Charlie. ‘Moet dat echt?’

‘Een goede opleiding is belangrijk,’ antwoordde mevrouw Bass. Ze goot verse melk in een mok waar een scherf af was en schoof die over de keukentafel.

‘Waarom? Er is geen examen voor wat ik wil doen.’

‘Zelfs professionele ruiters hebben examens gedaan,’ zei mevrouw Bass. ‘En als je goede cijfers haalt, kunnen we misschien wel ergens een pony vinden waar je op kunt rijden.’

Charlie grinnikte. ‘Oké dan.’

Het was niet de eerste keer dat haar moeder over een pony begon en de vage belofte was normaal gesproken genoeg om Charlie naar school te krijgen. Maar diep van binnen wist ze dat het niet uitmaakte hoeveel examens

ze deed en of ze die haalde of niet. Een pony kostte geld, om te kopen en om te onderhouden, en zolang ze de loterij niet wonnen, konden haar ouders dat niet betalen. Charlie was misschien niet al te best in rekenen, maar deze sommen kon ze met haar ogen dicht nog maken.

De halte van de schoolbus was aan het eind van het hobbelige, modderige pad dat naar Hoeve Hommeles leidde, en Harry en Larry waren de hele weg aan het duwen en trekken. Ze traptten een steen heen en weer en maakten ruzie om wie Harry Kane mocht zijn, die voor het eerst in het Engelse elftal speelde. Aan het eind van het weggetje schopte Larry de steen naar Charlie, die hem negeerde.

‘Kom op, Miss Donderdijen!’ riep Harry naar Charlie. ‘Dit moet jij heel goed kunnen.’

‘Ja,’ zei Larry honend. ‘Met zulke benen kan je een hele goeie voetballer worden.’

‘Of een rugbyspeler.’

‘Of een boom.’

De jongens klapten dubbel van het lachen.

‘Weet je nog dat we haar in het doel zetten toen ze nog maar een peuter was?’ vroeg Harry. ‘Ze deed het niet slecht, tot die dodelijke treffer in haar gezicht. Toen moest ze huilen.’

‘Ja,’ zei Larry. ‘En toen zette pap die oude cap op haar

hoofd als bescherming. Maar ze hield er wel een paar tegen met die dikke benen. Je was beter dan niks, Charlie!’

Charlie probeerde haar broers met een rood hoofd te negeren. Ze hield haar schooltas stevig vast en hoopte maar dat niemand zou zien wat erin zat.

‘Goeiemorgen Harry, goeiemorgen Larry!’ zei mevrouw Wheeler toen de bus stopte. ‘Goeiemorgen Charlie, lieverd. Hoe gaat het vandaag?’

‘Goed hoor, dank u wel, mevrouw Wheeler,’ antwoordde Charlie en ze probeerde snel langs haar heen te glippen.

‘Hm, volgens mij beweegt die tas van jou,’ zei mevrouw Wheeler vriendelijk. ‘Wie hebben we vandaag – pasgeboren kippen- of eendenkuikens, of is het Boris weer?’

Charlie deed met tegenzin haar tas open en onthulde de lieve zwart-witte snuit van Boris.

‘Mevrouw Wheeler, mag ik hem alstublieft mee naar school nemen? Ik hou hem onder mijn tafeltje. Hij zal stil blijven zitten en heel zoet zijn en we hebben twee uur rekenen en hij is heel goed met cijfers. ALSTUBLIIIIIEFT!’

Mevrouw Wheeler glimlachte. Ze mocht Charlie graag en ze had een zwak voor borderterriërs, maar ze kende ook de regels.

‘Sorry liefje, je weet dat je hem niet mee naar school

kan nemen, zeker niet als hij zo vies ruikt. Nou, stuur hem maar naar huis, toe maar.'

Charlie gaf Boris een kus op zijn kop, tilde hem uit haar tas en zette hem op de grond. 'Toe maar, ga maar naar huis, ik zie je straks weer.'

Boris blafte vrolijk en rende toen met grote sprongen het pad naar de boerderij op.

Charlie zuchtte. 'Oké, ik kan het maar beter achter de rug hebben...'

Charlie zat in groep 6, op de basisschool naast de 'middelbare' waar haar broers naartoe gingen. Zo gauw de bus stopte, rende ze weg, op zoek naar haar beste vriendin Polly. De eerste les van die dag, geschiedenis, brachten ze door met paarden en pony's tekenen en toen de leraar vroeg wat ze aan het doen waren, zei Charlie: 'Voor er tanks bestonden, waren paarden in elke oorlog van onschatbare waarde, meneer Dawson. Ik legde net aan Polly uit dat paarden van verschillende grootte voor verschillende taken werden gebruikt. Deze hier springt over een loopgraaf. Ziet u wel?'

Ze wees op de tekening van een paard dat over een greppel sprong en hoopte maar dat meneer Dawson niet zou zien dat er een meisje op zat en dat ze geen uniform aanhad.

'Ja, ja,' zei meneer Dawson. 'Heel goed, Charlie. Maar

ik heb liever dat je je concentreert op het onderwerp dat we vandaag bestuderen: de Zwarte Dood.'

Charlie zuchtte. Geschiedenis was vast veel interessanter geweest als ze had mogen uitzoeken hoe paarden in het Engeland van de middeleeuwen gebruikt werden en of ze immuun waren geweest voor de Zwarte Dood. De hele tijd over mensen praten was zó saai.

Toen de bel ging, liep Charlie naar het schoolplein. Ze bemoeide zich meestal met niemand tijdens de pauze. Ze vond de andere meiden maar eng, op Polly na dan. Ze hadden allemaal lang haar en daar speelden ze de hele tijd mee: ze draaiden het om hun vingers, deden het omhoog en naar beneden, maakten knotjes en staarten aan de zijkant en de achterkant van hun hoofd en zelfs erbovenop. Ze praatten allemaal over muziek en jongens en kleren en dingen die Charlie niet echt begreep. En ze plaagden haar. Heel vaak.

'Daar komt ze, het meisje dat op een koe lijkt!' riep Vanessa Fischer.

Het groepje om haar heen begon te lachen.

'En ze ruikt er ook naar!' zei Serena Tucker.

De andere meisjes vielen om van het lachen.

'En kijk dat haar dan,' zei Vanessa hatelijk. 'Wat voor stijl moet dat voorstellen?'

Charlie haalde haar hand door haar korte blonde haar

in de hoop dat het er minder uit zou zien alsof haar moeder een kom op haar hoofd had gezet en daaromheen had geknipt – al was dat precies wat ze dat weekend gedaan had.

‘Laat ze maar,’ zei Polly. Ze pakte Charlies arm en nam haar mee naar de andere kant van het schoolplein. ‘Ik vind je haar cool. Je lijkt op Rita Ora.’

Charlie wist niet wie Rita Ora was, dus moest Polly haar een foto laten zien op haar telefoon. Charlie had geen mobieltje, en op haar school was dat bijna net zo erg als wanneer je geen kleren droeg. Iedereen had er een en ze kregen steeds weer de nieuwste versie. Ze hadden allemaal Facebook, Twitter en WhatsApp en praatten via Snapchat met elkaar, wat Charlie heel raar vond want ze konden toch net zo makkelijk het schoolplein oversteken om een gesprek te voeren?

‘Ik wou dat Larry niet aan iedereen had verteld dat ik op een koe heb leren rijden,’ zuchtte Charlie. ‘Ze houden er nooit meer over op.’

‘Je moet juist trots zijn op jezelf,’ antwoordde Polly en ze sloeg haar armen om Charlie heen. ‘Dat moet veel moeilijker zijn dan leren rijden op een pony. Je moet een keer bij mij komen en proberen op Munchkin te rijden. Ik wed dat je het geweldig goed kan.’

Het idee dat ze op een echte pony zou rijden, maakte

Charlie de rest van de dag een stuk vrolijker, en toen was het tijd om naar huis te gaan en een lange wandeling in het bos te maken met Boris. Ze vertelde hem wat voor hatelijke dingen de meisjes gezegd hadden en hij kwispelde meelevend.

‘Ik wist wel dat jij het zou begrijpen, Boris,’ zei Charlie en ze krabde hem achter zijn oren. ‘Ik kan het aan niemand anders vertellen. Pap en mam zouden meteen een gesprek op school willen en dat zou alles alleen maar erger maken. En als ik het aan Harry en Larry vertel, gaan ze waarschijnlijk meedoen. Ik weet wat je wilt zeggen.’ Ze keek in zijn donkere ogen, die haar vrolijk aankeken. ‘Ik moet gewoon volhouden: eerst morgen doorkomen, en dan de dag daarna, en de dag dáárna. Tot ik oud genoeg ben om jockey te worden – en dan kan ik doen waar ik zin in heb!’

Boris rende rondjes om haar heen en blafte instemmend.

